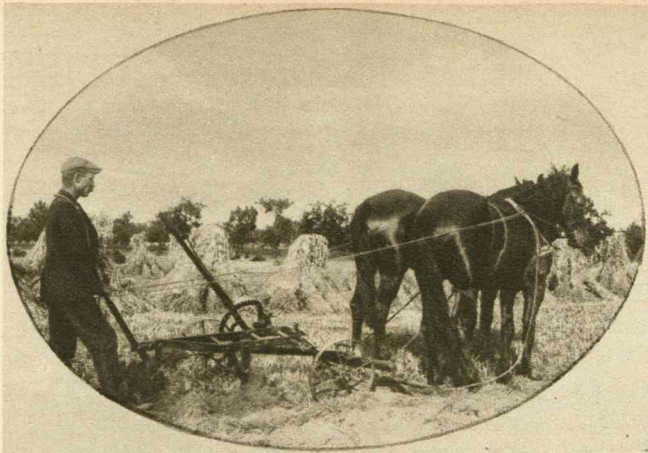
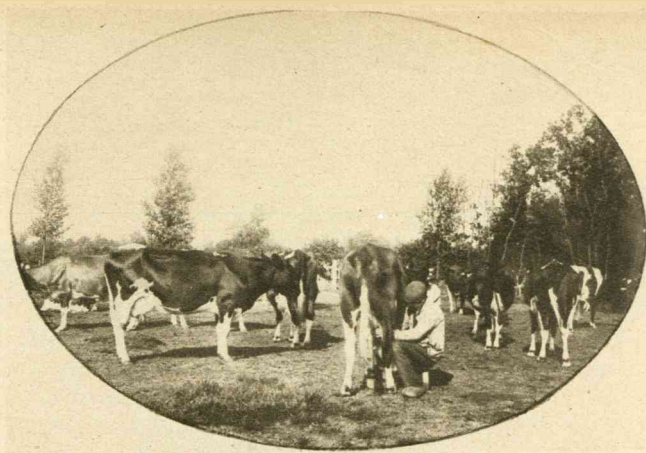

PLOEGEN.

Hoe „Panorama” in de „Batelaar” kwam.

IN DE MELKBOCHT.

HET was een mooien Zondagmiddag in Augustus. Met de fiets waren we Lunteren door en sloegen een zijweg in, zonder te weten waar te belanden. Natuurlijk eens even vragen. En het antwoord op onze vraag waarheen de weg leidde, was kort en krachtig: „Naar de Batelaar”. We hadden al zoo veel gehoord van die landkolonie van het Leger des Heils, dat dadelijk onze lust was opgewekt eens alles van nabij te bekijken.

Een mooie weg, nu eens langs dennenbosch, dan weder langs vlakke velden, hier en daar nog de sporen dragend van vroegeren toestand — onontgonnen heide — leidde langs de oude boerderij van het Leger en na eenige minuten rijdens lag een groot gebouw voor ons. Even nog doorgaande, hielden we halt bij een verrassend mooi tafereeltje. Een melkbocht met wel dertig koeien, die tegen opgaand hout prachtig uitkwamen. Voor het hek stonden de blanke bussen; terwijl de arbeiders de schuimende melk telkens aanbrachten. Niet lang stonden we daar of we waren al opgemerkt en een man kwam eens kijken wat ons zoo bezig hield. „Mooi vee hier.” „Ja, de Batelaar heeft prachtige koeien en melk geven ze, zoo best als in Holland”. (Hier in Gelderland is het de beste aanbeveling als de wei en 't vee met Holland kunnen concurreeren.)

De man zelf was ook uit Holland en wij-Hagenaars-vonden het wat aardig onze provincie als voorbeeld gesteld te zien. Nog hadden we het druk over rogge en kunstmest, toen we door iemand in Heilskleding werden gevraagd of we soms lust hadden „de Batelaar” eens van binnen te zien. Het was juist wat we graag wilden en al pratende over het Groote Werk, dat hier verricht was, betraden we het nieuwe gebouw.

Onze leidsman, geheel opgaande in zijn werkkring, vertelde op eenvoudige, duidelijke wijze alles tot in de kleinste bijzonderheden.

DE OUDE BOERDERIJ.

De Batelaar is een toevluchtsoord voor ieder die in de Maatschappij schipbreuk heeft geleden of dreigt te lijden. Wie geen raad meer weet, heeft daar slechts aan te kloppen en vriendelijk wordt hij opgenomen, gevoed, gekleed, en als hij werken wil, kan hij er blijven tot hij zich weer wat bekomen voelt van den grooten strijd om het bestaan. Velen komen, velen worden geholpen en velen vertrekken ook weer met een dankbaar hart. Soms komen dezelfde twee en meermalen terug. Het Leger heeft altijd brood, altijd kleding, altijd een goed bed en vooral een opbeurend woord om schipbreukelingen des Levens te helpen en te steunen en zoo mogelijk als een ander en beter mensch aan de Maatschappij terug te geven.

Geldelijk bedruipt de Batelaar zich zelf. Kranig, niet waar om het zoo ver te brengen?

En nu onze rondwandeling:

Wie opgenomen wordt, krijgt eerst een bad; zijne kleeren worden gewasschen en zoo noodig door nieuwe vervangen. De badkamer is beneden in den gang en de bevolking is verplicht daarvan geregeld gebruik te maken. Vlak daarbij is een kleine kamer met vele hokjes, waarin voor ieder een paar schoenen

en ruimte tot berging van klompen. Wie van buiten komt, verwisselt de klompen voor schoenen. Aan de overzijde een kleine kamer met vele kastjes, alles genummerd, voor ieder een bergplaats voor zijne bezittingen. Langs keuken en waschgelegenheden, alles zoo sanitair mogelijk, bereikten we de groote zaal. Daar zaten enkelen te lezen of te dammen. Onze leidsman legde de pet op tafel en allen groetten het vreemde gezelschap. Ieder heeft zijn eigen plaats. Het was er helder en frisch, lucht en licht volop. Verder kwamen we op de eerste verdieping. Daar een kantoor voor den Huismeester en aan de overzijde een ziekenzaaltje, dat plaats heeft voor drie personen. Hoe rijk moet de zwerveling zich voelen als hij daar verpleegd wordt! Het gebeurt dikwijls dat nieuw aangekomenen eenige dagen rust noodig hebben om wat op verhaal te komen.

Velen hebben dikwijls niet anders dan wat bovenkleding en zijn dood-op van uitputting. De ziekenzaal ligt prachtig op 't Zuiden, met vrij uitzicht over korenvelden; een Sanatorium zouden we zeggen, zoo heerlijk. Dan op dezelfde verdieping waschgelegenheden en een slaapzaal voor 30 man. Alles zag er uit om door een ringetje te halen, kraak helder, ruim en frisch; keurige bedden, eenvoudig maar onberispelijk.

Daarboven het kledingmagazijn, waar voor de heele bevolking — ten hoogste 60 man — van alles voorradig is. Onder- en bovenkleding, schoeisel, dekens, bedlinnen, van alles. Nog een zelfde slaapzaal en een klein kamertje met een bed, voor wien voor een enkelen nacht onderdak vraagt.

Hiermede hadden we alles gezien en wij waren zeer voldaan over het bezoek. We hadden geen lectuur gezien en vroegen of een tijdschrift voor de leestafel welkom zou zijn. Gaarne werd dit aanvaard en zoo doende komt nu „PANORAMA” van het eerste nummer af in de „BATELAAR.”

Ede, September 1913

ELSIE YOUNG.

DE EETZAAL.

DE SLAAPZAAL.